

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis Ioviani Pontani amorum libri II.

Pontano, Giovanni Gioviano

Venetiis, 1518

Ecloga. II. Donace. Astatvs. Alcon.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13534

DONACE

Nanq; hic in siluis præsens tibi fama benignum
 Strauit iter, rumpens liuoris nubila plena.
 Sed iam sol demittit equos de culmine mundi,
 Fulmineos suadens gregibus præbere liquores.

ECLOGA. II. DONACE. ASTA
 TVS. ALCON.

Ormosam Donacẽ puer Astatus, et puer Alcon
 f Ardebant, rudibusq; annis intensus uterq;
 In Donaces Venerem furiosa mente ruebant.
 Hanc cum vicini flores in uallibus horti
 Carperet, & molli gremium compleret acantho.
 Inuasere simul, Venerisq; imbutus uterq;
 Tum primum dulci carpebant gaudia furto.
 Hinc amor, & pueris iam non puerilia uota.
 Quis anni ter quinque hyemes & cura iuuentæ.
 Sed postquam Donacen duri clausere parentes.
 Et non tam tenui filo de uoce sonaret.
 Sollicitumq; foret pinguis onus, improba ceruix.
 Suffususq; rubor crebro uenæq; tumentes,
 Tum uero ardentes flammati pectoris æstus
 Carminibus dulciq; parant reuelare querella.
 Ambo æuo cantuq; pares, nec dispari forma,
 Ambo genas leues, intonsi crinibus ambo.
 Atq; sub hac platano mœsti solatia casus
 Alternant, Idas calamus, & uersibus Alcon.
 Quæ colitis siluas Dryades, quæq; antra Napæe Id.
 Et quæ marmoreo pede Naiades uda secatis
 Littora, purpureosq; alitis per gramina flores.

Dicite quo

Dicite quo prato Donacen, qua forte sub umbra
 Inueniam, roseis stringentem lilia palmis?
 Nam me iam trini petierunt ordine soles.
 Ex quo consueto Donacen expecto sub antro.
 Interea tanquam nostri solamen amoris
 Hoc foret, aut posset rabidos medicare furores.
 Nulla meae trinis tetigerunt gramina uaccæ
 Luciferis, nulloq; biberunt amne liquores.
 Sicutq; foetarum lambentes ubera matrum
 Stant uituli, & teneris mugitibus aera complent.
 Ipse ego nec molli iunco, nec uimine lento
 Perfecta calathos, cogendi lactis in usus.
 Quid tibi (quæ nosti) referam, scis mille iuuenas
 Esse mihi, nosti nunquam mea mulctra uacare.
 Idas ille ego sum Donace, cui sæpe dedisti
 Oscula, nec medios dubitasti rumpere cantus,
 Atq; inter calamos errantia labra petisti.
 Heu heu nulla meae te tangit cura salutis,
 Pallidior buxo, uiolæq; simillimus erro.
 Omnes ecce cibos, & nostri pocula Bacchi
 Horreo. nec placido memini concedere somno.
 Te sine me misero mihi lilia nigra uidentur.
 Pallentesq; rosæ, nec dulcè rubens hiacynthus.
 Nullos hæc myrtus, nec laurus spirat odores.
 At tu si uenias, & candida lilia fient,
 Purpureæq; rosæ, & dulce rubens hiacynthus.
 Tum mihi cum myrto laurus spirabit odores.
 Nam dum Pallas amet turgentes sanguine bacchas,
 Dum Bacchus uites deus, & sata poma Priapus,
 Pascha læta Pales, Idas te diliget unam.

DONACE

Hæc Idas calamus, tu quæ responderit Alcon
 Versu Phœbe refer, sunt aurea carmina Phœbo.
 O' montana pales, o' pastoralis Apollo. Al.
 Et nemorum Siluane potens, & nostra Dione.
 Quæ iuga celsa tenes, erycis cui cura iugales
 Concubitus hominum totis connectere seclis.
 Quid merui? cur me Donace formosa reliquit?
 Munera nanq; dedi noster quæ non dedit Idas?
 Vocalem longos quæ ducit Aedona cantus.
 Quæ licet interdum contexto uimine clausa,
 Cum parue patuere fores, ceu libera ferri
 Nouit, & a grestes inter uolitare uolucres.
 Sat rursus remeare domum, tectumq; subire
 Viminis, & caueam totis præponere siluis.
 Præterea tenerum leporem, geminasq; palumbes,
 Nuper quæ potui siluarum præmia misi.
 Et post hæc Donace nostros contemnis amores.
 Forsitan indignum ducis quod rusticus Alcon
 Te cupiam, qui mane boues in pascua ducam.
 Di pecorum pauere greges, formosus Apollo,
 Pan doctus, Fauni, uates, & pulcher Adonis.
 Quin etiam fontis speculo me mane notauit.
 Nondum purpureos Phœbus cum tolleret ortus.
 Nec tremulum liquidis splenderet lumine in undis,
 Quod uidi nulla tegimur lanugine malas.
 Pascimur & crinem nostro formosior Idas
 Dicor, & hoc ipsum mihi tu narrare solebas
 Purpureas laudando genas, & lactea colla,
 Atq; hilares oculos, & formam puberis æui.
 Nec sumus indocti calamus, cantamus auena.

Qua diui cecinere prius, qua dulce locutus
 Tityrus è filuis dominam peruenit ad urbem.
 Nos quoq; te propter Donace cantabimus urbi.
 Si modo coniferas inter uiburna cupressos,
 Aut inter pinos corylum frondescere fas est.
 Sic pueri Donacentoto sub sole canebant, Pae.
 Frigidus è filuis donec descendere suasit
 Hesperus, & stabulis pastos inducere tauros.

ECLOGA III. BACCHVS.
 PAN TRIVM PVERORVM,
 IMPVLSV MODV-
 LATVR.

Yctilos atq; Myco, nec nõ et pulcher Amyntas Po-
 n Torrentem patula uitabant ilice solem.
 Cum Pan uenatu fessus recubare sub ulmo
 Cœperat, & somno lassatus sumere uires.
 Quem super ex tereti pendeat fistularamo.
 Hanc pueri (tanquam prædam pro carmine possent
 Sumere, fasq; esset calamos tractare deorum)
 Inuadunt furto, sed nec resonare canorum
 Fistula quem sæuit, nec uult contexere carmen.
 Sed pro carminibus male dissona sibila reddit.
 Tum Pan excussus sonitu stridentis auenæ.
 Iamq; uidens, pueri si carmina poscitis inquit Pa.
 Ipse canam, nulli fas est inflare cicutas.
 Quas ego moenalijs cæra coniungo sub antris.
 Iamq; ego Bacche tuos ortus, & semina uitis
 Ordine detexam, debemus carmina Baccho.
 Hæc fatus cœpit calamis sic montiuagus Pan. Po.